ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a členů JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Josefa Cingroše, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Tomáše Homoly a Mgr. Petra Škvaina o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 13. 4. 2010, č. j. 219/2010-OJ-SO/2, na zahájení kárného řízení proti **JUDr. J. S.**, nar. X, soudní exekutorce Exekutorského úřadu Přerov, se sídlem Komenského 34, Přerov, při ústním jednání dne 9. září 2010,

takto:

JUDr. J. S.,
nar. X,
soudní exekutorka Exekutorského úřadu Přerov,

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

zprošťuje

návrhu ministra spravedlnosti České republiky na zahájení kárného řízení ze dne 13. 4. 2010, č. j. 219/2010-OJ-SO/2, kterým jí bylo kladeno za vinu, že

jako soudní exekutorka v řízení vedeném pod sp. zn. 084 EX 899/04 přesto, že námitkám, podaným proti příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 1. 2008 č. j. 084 EX 899/04 – 247 povinnými J. a B. G., které jí byly doručeny dne 12. 2. 2008 a oprávněným Ovocentrum V + V, v právním zastoupení JUDr. Ladislavou Stradějovou, advokátkou, které jí byly doručeny dne 1. 2. 2008, v plném rozsahu nevyhověla, v rozporu s ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu námitky účastníků řízení bez zbytečného odkladu nepostoupila příslušnému soudu a přípisem ze dne 16. 4. 2008 zaslala povinným vysvětlení s výzvou, aby ve lhůtě pěti dnů sdělili, zda vysvětlení považují za dostatečné a v případě, že tak neučiní, nebude se podáním dále zabývat, a přípisem ze dne 17. 4. 2008 shodně, tedy rovněž v rozporu s ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu postupovala v případě námitek podaných oprávněným, na které rovněž reagovala pouhým sdělením, tedy závažným způsobem porušila při výkonu exekuční činnosti své povinnosti stanovené právním předpisem, a měla se tak dopustit kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů,

neboť tento skutek **není** kárným proviněním.

Odůvodnění:

Ministr spravedlnosti podal návrh na zahájení kárného řízení proti JUDr. J. S. pro kárné provinění, kterého se měla dopustit tím, že jako soudní exekutorka v řízení vedeném pod sp. zn. 084 EX 899/04 přesto, že námitkám podaným proti příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 1. 2008, č. j. 084 EX 899/04 – 247, povinnými J. a B. G., které jí byly doručeny dne 12. 2. 2008, a oprávněným Ovocentrum V + V s. r. o., zastoupeným JUDr. Ladislavou Stradějovou, advokátkou, které jí byly doručeny dne 1. 2. 2008, v plném rozsahu nevyhověla, v rozporu s § 88 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, námitky účastníků řízení bez zbytečného odkladu nepostoupila příslušnému soudu a přípisem ze dne 16. 4. 2008 zaslala povinným vysvětlení s výzvou, aby ve lhůtě pěti dnů sdělili, zda vysvětlení považují za dostatečné, a v případě, že tak neučiní, nebude se podáním dále zabývat, a přípisem ze dne 17. 4. 2008, shodně, tedy rovněž v rozporu s § 88 odst. 3 exekučního řádu postupovala v případě námitek, na které rovněž reagovala pouhým sdělením. Podle kárného návrhu měla kárně obviněná závažným způsobem porušit při výkonu exekutorské činnosti své povinnosti stanovené právním předpisem. Kárný návrh odkazoval mimo jiné na rozhodnutí kárné komise Exekutorské komory č. j. KŽ 16/05 – 5.

Kárně obviněná se k návrhu na zahájení kárného řízení vyjádřila tak, že podání účastníků řízení posuzovala podle jejich obsahu, nikoliv podle toho, jak je účastníci nazvali. Pokud jde o podání manželů G., tito nijak nezpochybňovali výši nákladů exekučního řízení, požadovali pouze doložení skutečnosti, že soudní exekutor je plátce DPH, a dále se dotazovali na účelnost jednotlivých úkonů. Toto jim bylo objasněno přípisem s tím, že byli vyzváni, aby sdělili, zda vysvětlení považují za dostačující. Rovněž právní zástupkyni oprávněného bylo přípisem vysvětleno, z jakého důvodu nebylo rozhodováno o výši jejích nákladů. Právní zástupkyně se s vysvětlením a postupem spokojila a ničeho dalšího nepožadovala. Lze předpokládat, že přinejmenším ona jako osoba s právním vzděláním by velmi dobře věděla, jak má postupovat, aby nevznikla újma na jejích právech.

Při jednání kárného soudu setrvali kárně obviněná i kárný žalobce na svých stanoviscích. Kárný žalobce navrhl, aby kárně obviněná byla uznána vinnou a bylo jí uloženo kárné opatření ve formě napomenutí. Kárně obviněná navrhovala, aby byla kárné žaloby zproštěna, neboť ve věci postupovala správně. Náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením nepožadovala.

Ze spisu Okresního soudu v Ostravě vedeného pod sp. zn. 53 Nc 10258/2004, ze spisu Exekučního úřadu v Přerově vedeného pod sp. zn. 084 EX 899/04 a ze spisu Ministerstva spravedlnosti vedeného pod sp. zn. 177/2010-OD-DOH, bylo zjištěno, že

usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2004, č. j. 53 Nc 10258/2004 – 7, ve spojení s opravným usnesením ze dne 10. 12. 2004, č. j. 53 Nc 10258/2004 – 11, byla ve věci oprávněného Ovocentrum V + V s. r. o., zast. JUDr. Ladislavou Stradějovou, advokátkou, proti povinným J. a B. G., pro 165 439 Kč s příslušenstvím, nařízena exekuce a jejím provedením byla pověřena soudní exekutorka JUDr. J. S. Usnesení nabylo právní moci dne 30. 4. 2005. Exekuční řízení probíhalo plynule do doby, než na straně oprávněného Ovocentrum V + V s. r. o., vstoupil do řízení, a to na základě usnesení soudní exekutorky ze dne 21. 10. 2009, č. j. 084 EX 899/04 – 295, které nabylo právní moci dne 3. 2. 2010, D. L. Od ledna 2010 začal oprávněný D. L. vznášet proti postupu soudní exekutorky námitky. Stěžoval si na to, že s ním nebyla ihned sepsána žádost o zastavení exekuce, že mu nebylo ihned vydáno usnesení o zastavení exekuce, kdy u jiné exekuční kanceláře mu bylo okamžitě vyhověno. Namítal dále, že bylo „změněno“ datum právní moci výše uvedeného usnesení ze dne 21. 10. 2009, a že ačkoliv od 1. 11. 2009 vstoupil v platnost nový exekuční zákon, nebyla na jeho účet převedena jakákoliv finanční částka. Ministerstvo spravedlnosti, odbor dohledu, neshledalo žádnou z námitek oprávněného D. L. důvodnou, avšak při kontrole spisu sp. zn. 084 EX 899/04, který byl zaslán na tento odbor v březnu 2010, bylo zjištěno pochybení v postupu soudní exekutorky v roce 2008, pro které ministr spravedlnosti podal návrh na zahájení kárného řízení.

Ze spisu sp. zn. 084 EX 899/04 bylo ke skutku, pro nějž byl vznesen návrh na zahájení kárného řízení, zjištěno, že dne 28. 1. 2008 byl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce vzniklých v tomto exekučním řízení, které hradí povinný. Ve výroku rozhodnutí byly náklady vyčísleny částkou 52 471,50 Kč, kterou tvořila a) odměna exekutora ve výši 20 421 Kč vč. 19 % DPH a b) náklady exekučního řízení ve výši 32 050,50 Kč vč. 19 % DPH. Jednalo se o průběžný příkaz k úhradě nákladů exekuce z dosud vymožených finančních prostředků. Ve druhé polovině odůvodnění tohoto rozhodnutí však bylo uvedeno *„co se týče nákladů oprávněného – výrok c) příkazu k úhradě nákladů exekuce, tato položka byla stanovena ve smyslu § 87 odst. 2 e. ř., částka je doložena v návrhu na nařízení exekuce, soudní exekutor ji nijak neupravuje...“*.

Na uvedené rozhodnutí reagovala právní zástupkyně oprávněného Ovocentrum V + V s. r. o., advokátka JUDr. Ladislava Stradějová, podáním ze dne 31. 1. 2008 označeným jako „příkaz k úhradě nákladů exekuce – námitka“. V tomto podání uvedla, že v příkazu k úhradě nákladů exekuce chybí výrok c), který je uveden v odůvodnění. Žádala, aby exekutor doplnil v příkazu k úhradě nákladů exekuce výrok c), o němž se v odůvodnění zmiňuje.

K výše popsanému podání právní zástupkyně oprávněného soudní exekutorka přípisem ze dne 17. 4. 2008 sdělila, že se jedná pouze o průběžný příkaz k úhradě nákladů exekuce, ve kterém se o nákladech oprávněného nerozhoduje, a pokud bylo uvedeno o nákladech oprávněného v odůvodnění, bylo to pouze administrativním pochybením. Přípis soudní exekutorky byl advokátce JUDr. Stradějové doručen dne 24. 4. 2008, přičemž advokátka již dále nikterak na tento přípis nereagovala.

Povinní J. a B. G. v podání ze dne 7. 2. 2008 označeném jako „námitky povinných proti příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 1. 2008“, uvedli, že podle jejich názoru soudní exekutor nedoložil písemné osvědčení o registraci k plátcovství daně z přidané

hodnoty. Dále uvedli, že dávají na zvážení, zda položky v připojeném přehledu peněžních operací popsané jako pracovní cesta ze dne 25. 9. 2006, použití motorového vozidla – pracovní cesta ze dne 10. 5. 2007, použití motorového vozidla – pracovní cesta ze dne 5. 6. 2007, včetně položek za pronájem skladových prostorů ze dnů 12. 10. 2007 a 14. 12. 2007 mají oporu v úkonech nutných k naplnění účelu exekuce. Navrhovali, aby byl napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce zrušen.

Soudní exekutorka odpověděla přípisem ze dne 16. 4. 2008 povinným tak, že informaci o tom, zda je exekutor plátce DPH, si mohou účastníci řízení ověřit v Administrativním registru ekonomických subjektů na internetu. Zákon o účetnictví neukládá, aby osvědčení bylo přikládáno k daňovému dokladu. Co se týká pracovních cest, sami povinní jsou si vědomi toho, že v rámci výjezdu došlo k soupisu movitých věcí, k jejich svozu a následně k prodeji v dražbě. Soudní exekutorka pak vyzvala povinné, aby do pěti dnů od převzetí výzvy sdělili, zda toto vysvětlení považují za dostatečné. V případě, že tak neučiní, nebude se jejich podáním dále zabývat. Sdělení soudní exekutorky ze dne 16. 4. 2008 bylo doručeno zástupkyni J. G. J. B. dne 25. 4. 2008 a u B. G. se považovalo za doručené dne 21. 4. 2008. Povinní na uvedené sdělení nikterak nereagovali.

Přípisem ze dne 19. 6. 2008 oznámila soudní exekutorka všem účastníkům řízení, že příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 1. 2008 nabyl právní moci dne 9. 2. 2008 ve vztahu k povinnému J. G., zast. J. B., a dne 12. 2. 2008 nabyl právní moci ve vztahu k povinné B. G. Rovněž na toto sdělení nebylo žádným z účastníků řízení nikterak reagováno.

Usnesením soudní exekutorky ze dne 12. 4. 2010, č. j. 084 EX 899/04 – 337, bylo vysloveno, že I. exekuce nařízená usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2004, č. j. 53 Nc 10258/2004 – 7, se zastavuje; II. povinným byla uložena povinnost soudní exekutorce zaplatit částku 17 166 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení; III. žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení je mimo jiné uvedeno, že částka ve výši 17 166 Kč, která byla uvedena ve výroku II. tohoto usnesení, byla již po povinných v rámci exekučního řízení vymožena.

Kárný soud především zjistil, že návrh byl z hlediska subjektivní i objektivní lhůty podán včas a účinně, neboť byl podán osobou k tomu oprávněnou do šesti měsíců poté, kdy se navrhovatel dozvěděl o kárném provinění (březen 2010), a nejpozději do 3 let poté, kdy mělo ke spáchání kárného provinění dojít (únor – duben 2008). Návrh na zahájení kárného řízení došel Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 4. 2010.

Při rozhodování o dané věci vycházel kárný senát z toho, že exekučním řádem přenesl stát část výkonu své moci – specificky moci soudní, jíž je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná

odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutora je jednání, kterým závažně nebo opětovně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, případně občanským soudním řádem, upravujícím postup exekutora při výkonu funkce nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání. Jde tedy o jednání popsané intenzity či opětovnosti, které je buď protiprávní nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu. Závažnost porušení povinnosti bude jistě určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení a jeho následky, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění a jeho pohnutkou [blíže viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 368 a násl.].

Ze všech těchto skutečností vycházel kárný senát při rozhodování o vině soudní exekutorky.

Soudní exekutorce bylo kladeno za vinu, že postupovala v rozporu s § 88 odst. 3 exekučního řádu v jeho znění v době, kdy měl být čin spáchán. K tomu nutno poznamenat, že pozdějšího zákona, tj. exekučního řádu ve znění zákona č. 183/2009 Sb., ze dne 28. 5. 2009, nelze použít, protože není pro kárně obviněnou příznivější (článek 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 116 odst. 2 exekučního řádu ve srovnání s § 116 odst. 3 a 6 exekučního řádu, ve znění zákona č. 183/2009 Sb.).

Podle § 88 odst. 1 exekučního řádu v jeho znění ke dni tvrzeného spáchání kárného provinění, náklady exekuce a náklady oprávněného určuje exekutor v příkaze k úhradě nákladů exekuce, který doručí oprávněnému a povinnému. Podle § 88 odst. 3 téhož zákona, účastník řízení může podat u exekutora proti příkazu námitky do 3 dnů od doručení. Pokud exekutor v plném rozsahu námitkám nevyhoví, postoupí je bez zbytečného odkladu soudu (§ 45), který o námitkách rozhodne do patnácti dnů.

Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu v jeho znění výše uvedeném, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, je exekutor oprávněn vykonat všechny úkony, které občanský soudní řád a další právní předpisy jinak svěřují při provedení výkonu soudu, soudci, vykonavateli nebo jinému zaměstnanci soudu.

Podle § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen. Podle § 43 odst. 1 o. s. ř., předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést.

Podle § 166 odst. 1 o. s. ř., nerozhodl-li soud v rozsudku o některé části předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti, může účastník do patnácti dnů od doručení rozsudku navrhnout jeho doplnění. Soud může rozsudek, který nenabyl

právní moci, doplnit i bez návrhu. Podle § 167 odst. 2 o. s. ř., není-li dále stanoveno jinak, užije se na usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl kárný senát k závěru, že podání oprávněného ze dne 31. 1. 2008, doručené soudní exekutorce dne 1. 2. 2008, byť označené jako námitka, podle svého obsahu námitkou ve smyslu § 88 odst. 3 exekučního řádu nebylo. Oprávněný se v něm totiž dovolával doplnění výroku c) příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 1. 2008, který ve výroku nebyl uveden, ale v odůvodnění bylo na tento výrok poukazováno. Doplnění takového výroku, tedy výroku o náhradě nákladů oprávněného, by zcela nepochybně bylo na místě, ovšem pouze v situaci, kdy o tomto návrhu bylo rozhodováno a tato část předmětu řízení nebyla ve výroku uvedena. Takový stav v posuzované věci nenastal. Soudní exekutorka v přípisu ze dne 17. 4. 2008 vysvětlila danou záležitost tak, že šlo pouze o průběžný příkaz k úhradě nákladů exekuce, ve kterém se o nákladech oprávněného nerozhodovalo, a pokud bylo o nákladech oprávněného uvedeno v odůvodnění, bylo to pouze administrativním pochybením.

Kárný senát považoval vysvětlení kárně obviněné za zcela dostačující a podání oprávněného ze dne 31. 1. 2008 nebylo podle jeho názoru z hlediska jeho obsahu námitkami, které měly být předloženy k rozhodnutí soudu podle § 88 odst. 3 exekučního řádu. Kárný senát dospěl k závěru, že tato část skutku vymezená v kárném návrhu se nestala.

Zbývalo posoudit postup ve vztahu k podání povinných ze dne 7. 2. 2008, které došlo soudní exekutorce dne 12. 2. 2008. Toto podání bylo rovněž označeno jako námitka, jeho obsah nasvědčoval tomu, že povinní mají určité pochybnosti o výši povinnosti, která jim byla uložena, ale nic konkrétního, v čem by bylo spatřováno pochybení ve výši odměny exekutora a nákladů exekučního řízení, toto podání neobsahovalo.

Kárný senát vycházel z toho, že námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce představují zvláštní typ opravného prostředku, avšak na postup při jejich posuzování platí ustanovení občanského soudního řádu vztahující se k neúplným podáním. Neobsahují-li tedy námitky obecné náležitosti procesního úkonu nebo důvod nesouhlasu s příkazem k úhradě nákladů exekuce, vyzve exekutor účastníka k odstranění vad podání podle § 209 a § 43 o. s. ř. Nebudou-li vady odstraněny, soud námitky podle § 211 a § 43 o. s. ř. odmítne, nelze-li pro vady námitky projednat. O takové vady jde zejména tam, kde nelze individualizovat příkaz k úhradě nákladů exekuce, proti kterému námitky směřují, nejsou uvedeny důvody a rozsah námitek.

V daném případě „námitky“ povinných neobsahovaly žádný důvod, z něhož lze dovodit, zda a proč povinní nepovažují výši nákladů vyčíslených v příkazu o náhradě nákladů exekuce za nesprávnou. Povinní toliko vyslovili názor, že nepostačuje pouhé sdělení o tom, že exekutor je plátcem DPH, a dále dali na zvážení, zda jimi vyjmenované položky byly úkony nutnými k naplnění účelu exekuce.

Podle názoru kárného senátu měla soudní exekutorka za dané situace postupovat podle § 43 a § 209 o. s. ř. a povinné vyzvat k doplnění jejich podání.

Kárně obviněná sice takto nepostupovala, ale na „námitky“ povinných reagovala. V přípisu ze dne 16. 4. 2008 povinným celou záležitost vysvětlila a vyzvala je, aby do pěti dnů od převzetí výzvy sdělili, zda toto vysvětlení považují za dostatečné, a neučiní-li tak, nebude se jejich podáním zabývat.

Postup soudní exekutorky není sice postupem, který vyžadoval § 43 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu, nicméně nelze z něho dovodit, že by jím soudní exekutorka odepřela povinným přístup k soudu. Povinní mohli po doručení vysvětlení a výzvy na tuto reagovat tak, že s jejím obsahem nesouhlasí. Z obsahu spisu plyne, že soudní exekutorka lhůtu poskytnutou povinným respektovala, a teprve dne 19. 6. 2008 vyrozuměla účastníky řízení o právní moci příkazu k úhradě nákladů exekuce. Povinní na vysvětlení a výzvu exekutorky nikterak nereagovali, neprojevili nesouhlas ani s vyrozuměním o právní moci příkazu k úhradě nákladů exekuce a v této pozici setrvali i po vydání usnesení o zastavení exekuce ze dne 12. 4. 2010.

Kárný senát dospěl k závěru, že vysvětlení a výzva exekutorky adresovaná povinným namísto postupu podle § 43 o. s. ř. k případnému odstranění vad námitek nezakládá závažné porušení povinností stanovené exekučním řádem nebo občanským soudním řádem v situaci, kdy přístup k soudu nebyl povinným odepřen. Intenzita takového pochybení je minimální a vyvstává otázka, zda i ve vztahu k povinným se stal skutek popsaný v návrhu na zahájení kárného řízení. V této souvislosti kárný senát poukazuje na předchozí judikaturu v kárných rozhodnutích, podle níž „*soudce nelze kárně stíhat pro chybné rozhodnutí, popř. pro nesprávný právní názor, pokud by nebylo nezvratně prokázáno, že tak soudce učinil se zřejmým úmyslem poškodit účastníky řízení*“ (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 2 Ds 8/2008).

Kárný senát dále dodává, že návrh ministra spravedlnosti na zahájení kárného řízení je odůvodněn poukazem na rozhodnutí kárné komise Exekutorské komory č. j. KŽ 16/05 - 5. Kárný senát ovšem zjistil, že rozhodnutím Prezidia Exekutorské komory ČR jako odvolacího orgánu ze dne 12. 5. 2008, sp. zn. KŽ 16/05, byl kárně obviněný v této věci kárné žaloby zproštěn, neboť se kárného provinění nedopustil. Nelze tedy pominout, že návrh na zahájení kárného řízení byl odůvodněn rozhodnutím, podle něhož byl kárně obviněný skutku zproštěn.

Kárný senát uzavřel, že nepostupovala-li soudní exekutorka ohledně neúplného a nejasného podání označeného jako námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce podle § 43 o. s. ř., ale přípisem po vysvětlení věci vyzvala povinné, aby se do pěti dnů vyjádřili, zda s jejím postupem souhlasí, jinak se nebude takovým podáním zabývat, neporušila závažným způsobem povinnost stanovenou exekučním řádem a občanským soudním řádem, neboť takovým postupem povinným přístup k soudu neodepřela. Ne zcela správný postup exekutorky byl důvodem pro závěr kárného senátu o tom, že návrhem vymezený skutek ve vztahu k povinným není kárným proviněním [§ 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 226 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb.], ačkoliv se nabízel zprošťující důvod podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. a § 226 písm. a) trestního řádu, který by byl pro kárně obviněnou příznivější.

Kárně obviněná neuplatnila právo na náhradu nákladů podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., a proto o tomto nároku kárný senát nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 9. září 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně kárného
senátu